

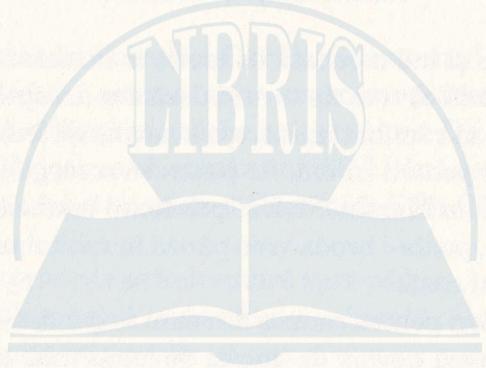
Lois Lowry este o scriitoare americană, născută la 20 martie 1937, în Hawaii. A urmat cursurile Brown University și University of Southern Maine. A început să scrie în anii '70, îndeplinindu-și astfel un vis din copilărie. Este autoarea a peste 30 de cărți pentru copii și adolescenți, declarând că își măsoară succesul ca scriitoare prin capacitatea „de a-i ajuta pe adolescenți să-și răspundă la întrebările legate de viață, identitate și relații interpersonale“. Cunoscută pentru subiectele controversate abordate, Lowry este deținătoarea mai multor premii literare, dintre care amintim Newbery Medal, pentru *Darul lui Jonas (The Giver)* și *Numără stelele. O poveste din Copenhaga (Number the Stars)*. Cărțile sale au stârnit cele mai diverse reacții, de la introducerea lor în programa obligatorie, până la interzicerea în școli. Deși diferite ca stil și subiecte abordate, toate cărțile ei revin la tema relațiilor umane. În prezent, Lois Lowry locuiește în Cambridge, Massachusetts, unde continuă să scrie.

LOIS LOWRY

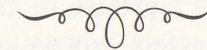
Făuritoarea de albastru

Traducere din limba engleză
de Andreea Caleman

youngart

TREI

Un mesager veni la Kira în zori și, scărpinându-și plic-tisit o înțepătură de insectă de pe gât, îi spuse că trebuie să se prezinte în fața Consiliului Gardienilor la prânz. Când soarele se apropie de miezul zilei, Kira își netezi hainele și urmă ascultătoare porunca primită.

Edificiul Consiliului era o clădire surprinzător de frumoasă. Fusese ridicată înainte de Ruinare, era dintr-un timp atât de îndepărtat, încât niciun om în viață și nici măcar părinții sau bunicii lui nu se născuseră încă. Lumea știa de vremurile acelea doar din Cântecul Ruinării, care era intonat în fiecare an, la Adunare.

Se zvonea că, înainte de Adunare, Cântărețul, a cărui singură îndeletnicire era să interpreteze Cântecul în fiecare an, își pregătea vocea odihnindu-se preț de zile întregi și bând felurite uleiuri. Cântecul Ruinării era lung și istovitor. Începea cu nașterea lumii și continua cu istoria de nenumărate secole a omenirii. Si era însăpămantător. Trecutul era plin de războaie și nenorociri. Cea mai înfricoșătoare era chiar partea despre Ruinare, despre

sfârșitul civilizației strămoșilor. Versurile vorbeau despre miasme fumegânde, otrăvitoare, hăuri căscate în pământ, despre clădiri uriașe, prăbușite și măturate de valurile mării. Toată lumea trebuia să asculte, dar uneori mamele acopereau grijulii urechile copilașilor când Cântărețul ajungea la bucata aceea.

Nu multe lucruri supraviețuise să Ruinării, dar cumva, Edificiul Consiliului reușise să râmână în picioare. O clădire atât de veche, nimeni nu mai știa de câte secole era acolo. Unele ferestre încă aveau ochiuri de geam pictat în nuanțe aprinse de roșu și auriu, o uimitoare lucrătură a cărei măiastră artă se pierduse în atâta amar de vreme. Altele erau doar din sticlă groasă, obișnuită, prin care, dacă priveai, totul părea strâmb din cauza bulelor de aer și a onduleurilor. Câteva ferestre fuseseră astupate și părți din coridoarele clădirii erau afundate în umbre întunecate. Cu toate acestea, Edificiul era magnific în comparație cu colibele și casele sărăcăcioase din sat.

Ajunsă la Edificiu pe la prânz, întocmai cum îi poruncise mesagerul, Kira se plimba singură pe un corridor luminat de o parte și de celalaltă de flăcările sfârâinide ale unor torțe înalte, îmbilate de ulei, prinse pe perete. În spatele unei uși închise, auzi înăbușit vocile celor ce aveau să ia parte la întâlnire: voci de bărbați. Bastonul fetei bufnea surd pe podeaua de lemn, iar talpa piciorului ei olog mătura anevoie scândurile de lemn.

„Să fii mândră de durerea ta!“, îi zicea mama mereu. „Ești mai puternică decât cei ce nu cunosc durerea!“

Amintindu-și spusele ei, Kira încercă să simtă acea mândrie despre care vorbea Katrina. Își îndreptă umerii micuți și își netezi cutetele veșmântului făcut din pânză aspră, țesută. Înainte să plece, se spălase cu grijă pe față în apa limpede a pârâului și își curățase unghiile cu vârful

ascuțit al unei crenguțe. Se pieptănase cu pieptenul din lemn sculptat, care fusese al Katrinei și pe care îl păstrase în bocceluță după moartea ei. Apoi își împletise părul, răsucind șuvițele groase, întunecate și legase capătul cozii bogate cu un șnur din piele.

Trase adânc aer în piept, încercând să-și mai domolească temerile și bătu în ușa grea ce o despărțea de sala în care sfatul Consiliului Gardienilor începuse deja. Ușa se crăpă, lăsând o rază de lumină să pătrundă pe holul întunecat. Înăuntru, un bărbat se uită bănuitor spre intrare, apoi se apropiie de ușă și o deschise larg, făcându-i semn Kirei să intre.

— Orfana Kira, acuzata! anunță garda și murmurile din sală încetără.

Se întoarseră cu toții cu fața spre intrare și o priviră pe copilă în tăcere.

Încăperea era enormă. Kira mai fusese acolo, cu mama ei, cu ocazia diverselor ceremonii, cum era Adunarea anuală. Dar atunci săzuseră, împreună cu restul mulțimii, pe șirurile de bănci din fața scenei. Pe scenă se afla doar un altar, pe care era așezat Obiectul de Cult, misterioasa construcție din lemn făcută din două bețe încrucișate. Se spunea că avusese mare putere în trecut, iar lumea făcea plecăciuni umile când trecea prin fața altarului.

Acum, însă, Kira era singură. Nu era mulțimea obișnuită, nici măcar un singur sătean obișnuit. Doar Consiliul Gardienilor – doisprezece bărbați care o priveau, așezați la o masă lungă, în fața scenei. Șiruri de lămpi cu ulei făceau ca încăperea să radieze. În spatele fiecărui bărbat ardea câte o torță, luminând teancuri de documente și alte hârtii răspândite pe masă. Gardienii continuă să o privească în tăcere, în timp ce Kira se apropii, pășind șovăielnic pe culoarul dintre rândurile de bănci.

Aducându-și deodată aminte ce văzuse la fiecare ceremonie, Kira își aduse repede mâinile într-un gest evlavios, cu palmele împreunate și vârful degetelor sub bărbie. Ajunsă în fața mesei Consiliului, se uită respectuos spre Obiectul de Cult aflat pe altarul de pe scenă. Gardienii dădură din cap aprobator. Se pare că făcuse gestul potrivit. Fata se destinse un pic și așteptă, întrebându-se ce avea să urmeze.

O altă bătaie în ușă. Garda deschise și anunță:

— Vandara, acuzatoarea! strigă el.

Așadar, înfruntarea putea începe. Kira o urmări cu privirea pe Vandara, care se apropie cu pași mari de masă și se opri lângă fată, cu fața spre Consiliul Gardienilor. Simți o ușoară satisfacție văzând că Vandara era desculță, iar fața îi era murdară. Femeia nu catadicsise să se pregătească în niciun fel pentru întâlnirea asta. Poate că nici nu avea nevoie... Dar Kira își zise că, totuși, faptul că arăta îngrijit o ajutase să câștige un strop de respect, îi dăduse un oarecare avantaj în fața acuzatoarei.

Vandara făcu și ea gestul evlavios cu mâinile – în privința asta, erau la egalitate. Apoi femeia făcu o plecăciune și Kira văzu cu îngrijorare că gardienii încuviințără binevoitori gestul.

„Trebua să fac și eu... Musai să găsesc un prilej să mă-nclin și eu.“

— Ne-am întrunit pentru a judeca un conflict, spuse autoritar gardianul-șef, un bărbat cu părul alb, al cărui nume de patru silabe Kira nu reușea niciodată să îl amintească.

„N-am intrat în conflict cu nimeni. Tot ce am vrut a fost să-mi reclădesc coliba și să-mi văd de viața mea.“

— Cine este acuzatoarea? întrebă bărbatul cu părul alb.

„Parcă n-ar ști cine e!“, își zise Kira. Dar întrebarea era de formă, gardianul nu făcea decât să urmeze procedura oficială. Îi răspunse un alt gardian, un bărbat rotofei ce stătea la capătul celălalt al mesei și avea în față sa câteva cărți groase și un vraf de documente. Kira se uită curioasă la volume. Întotdeauna își dorise să poată citi. Dar femeile nu aveau voie să învețe să citească.

— Gardian-șef, numele acuzatoarei este Vandara!

— Și acuzata?

— Acuzata este orfana Kira.

Bărbatul aruncă o privire spre hârtiile din fața sa, dar nu păru a citi nimic.

„Acuzata? De ce sunt acuzată?“, se întrebă Kira, simțind un val de panică la auzul cuvântului care tocmai fusese repetat. „A, m-aș putea folosi de asta să dau dovdă de umilință!“, îi veni deodată ideea. Fata se înclină ușor, semn că recunoștea că ea este acuzata.

Bărbatul cu părul alb le aruncă o privire nepăsătoare celor două. Sprijinindu-se în baston, Kira se strădui să se țină cât mai dreaptă. Era aproape la fel de înaltă ca și acuzatoarea ei. Dar Vandara era mai bătrână, mai voinică și n-avea niciun beteșug, cu excepția cicatricei, care le amintea tuturor că femeia se luptase cu o fiară și scăpase cu viață. Deși hidroasă, cicatricea era semnul forței Vandarei. Picioarul strâmb al Kirei, însă, nu avea nicio poveste deosebită în spate și, lângă femeia desfigurată și mâniaosă, fata se simți slabă, nelalocul ei și condamnată de la bun început.

— Acuzatoarea are cuvântul prima, le instrui gardianul-șef.

Vocea Vandarei răsună hotărâtă și plină de fiere:

— Fata trebuia dusă pe Câmp încă de la naștere, dinainte să aibă un nume. Așa spune legea!